

Hoge Raad, 1 juli 1985, Frenkel v KRO**AUTEURSRECHT – morele rechten****Overeenkomst zendgemachtigde en free-lance auteur/documentaire maker**

de vrijheid die de zendgemachtigde zich heeft voorbehouden om te beslissen of uitzending al dan niet plaats zal vinden, gaat niet zo ver dat hij bij zijn beslissing omtrent uitzending de gerechtvaardigde belangen en morele rechten van de auteur mag negeren.

Tussen partijen is een overeenkomst tot stand gekomen, waarbij Frenkel als free-lance auteur opdracht kreeg van KRO als zendgemachtigde een voor uitzending geschikte documentaire-film te maken. Aangenomen moet worden dat zulk een overeenkomst naar zijn aard ten doel heeft dat de in opdracht vervaardigde film — ook al heeft de zendgemachtigde zich niet tot uitzending verplicht — na aanvaarding door deze daadwerkelijk zal worden uitgezonden en dat een zodanige overeenkomst niet is uitgewerkt wanneer het produkt is afgeleverd en het honorarium betaald, zodat ook nadien met betrekking tot de uitzending, waarbij niet alleen de belangen van de zendgemachtigde, maar ook de belangen en morele rechten van de auteur betrokken zijn, rechten en verplichtingen uit de overeenkomst tussen partijen blijven bestaan. Daarbij is voorts van belang dat de vrijheid die de zendgemachtigde zich heeft voorbehouden om te beslissen of uitzending al dan niet plaats zal vinden, niet zo ver gaat dat hij bij zijn beslissing omtrent uitzending de gerechtvaardigde belangen en morele rechten van de auteur mag negeren.

Uitleg ‘toezegging’

het hof diende de toezegging uit te leggen tegen de achtergrond van de aard van de overeenkomst en heeft ten onrechte beslissend geacht dat niet aannemelijk is dat de voormelde toezegging moet worden begrepen als een nadere, KRO ‘rechtens bindende overeenkomst, niet-nakoming waarvan heeft te gelden als wanprestatie’.

In de onderhavige zaak gaat het om de uitleg die het hof heeft gegeven aan een ‘toezegging’, die blijkens 's hofs zevende rechtsoverweging van de zijde van KRO aan Frenkel, nadat deze de door hem vervaardigde film had voorgelegd, is gedaan om deze film uit te zenden. Het eerste onderdeel van het middel betoogt terecht dat het hof deze toezegging diende uit te leggen tegen de achtergrond van de aard van de overeenkomst, zoals deze tussen de KRO en Frenkel was gesloten. Het onderdeel klaagt er voorts terecht over dat het hof dit aspect blijkens zijn zevende rechtsoverweging niet heeft meegewogen. Het hof heeft daar immers voor zijn uitleg beslissend geacht dat niet aannemelijk is dat de

voormelde toezegging moet worden begrepen als een nadere, KRO ‘rechtens bindende overeenkomst, niet-nakoming waarvan heeft te gelden als wanprestatie’, terwijl het hof voorts in aanmerking genomen heeft dat ‘tegenover die toezegging niet enige nadere prestatie’ van de zijde van Frenkel stond. Van de voormelde overeenkomst heeft het hof klaarblijkelijk slechts van belang geacht ‘de vrijheid’ die KRO zich had voorbehouden, waarbij onduidelijk blijft waar deze vrijheid naar het oordeel van het hof in verband met de aard van de overeenkomst haar begrenzing vindt.

Een en ander brengt mee dat het hof bij zijn voormelde uitleg zowel van een onjuiste rechtsopvatting is uitgegaan als te dier zake onvoldoende inzicht in zijn gedachtengang heeft gegeven. 's Hofs arrest kan derhalve niet in stand blijven. Het middel behoeft voor het overige geen behandeling

Vindplaatsen: NJ 1986, 692, m.nt. Brunner, AMI 1985, p. 111, m.nt. Verkade, AA 1986, m.nt. Cohen Jehoram.

Hoge Raad, 1 juli 1985

(Ras, Snijders, Van Den Blink, Hermans, Boekman)

[X] Frenkel, te Amsterdam, eiser tot cassatie, adv. Mr. G.M.M. den Drijver,

tegen

De Stichting Katholieke Radio Omroep, te Hilversum, verweerster in cassatie, adv. Mr. E.A. van Nieuwenhoven Helbach.

(...)

1. Het geding in feitelijke instanties

Eiser tot cassatie — verder te noemen Frenkel — heeft bij exploit van 29 juli 1983 verweerster in cassatie — verder te noemen de KRO — in kort geding gedagvaard voor de Pres. van de Rb. te Amsterdam en gevorderd de KRO zal worden bevolen om de film ‘Dromen Leven’ werktitel ‘de dromers van Senoi’ in enige uitzending voor 1 jan. 1984 te doen uitzenden, zulks op straffe van een dwangsom van f 50 000 bij niet voldoen aan dit vonnis.

Nadat de KRO tegen die vordering verweer had gevoerd, heeft de Pres. bij vonnis van 18 aug. 1983 de gevraagde voorziening geweigerd.

Tegen dit vonnis heeft Frenkel hoger beroep ingesteld bij het Hof te Amsterdam.

Bij arrest van 12 januari 1984 heeft het hof het vonnis van de President bekrachtigd.

Het arrest van het hof is aan dit arrest gehecht.

2. Het geding in cassatie

Tegen het arrest van het hof heeft Frenkel beroep in cassatie ingesteld. De cassatiedagvaarding is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De KRO heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

De zaak is voor partijen bepleit door hun advocaten.

De conclusie van de Advocaat-Generaal Ten Kate strekt tot verwerping van het beroep.

3. Beoordeling van het middel

3.1 In deze zaak moet het volgende worden vooropgesteld. Tussen partijen is een overeenkomst tot stand gekomen, waarbij Frenkel als free-lance auteur op-

dracht kreeg van KRO als zendgemachtigde een voor uitzending geschikte documentaire-film te maken. Aangenomen moet worden dat zulk een overeenkomst naar zijn aard ten doel heeft dat de in opdracht vervaardigde film — ook al heeft de zendgemachtigde zich niet tot uitzending verplicht — na aanvaarding door deze daadwerkelijk zal worden uitgezonden en dat een zodanige overeenkomst niet is uitgewerkt wanneer het produkt is afgeleverd en het honorarium betaald, zodat ook nadien met betrekking tot de uitzending, waarbij niet alleen de belangen van de zendgemachtigde, maar ook de belangen en morele rechten van de auteur betrokken zijn, rechten en verplichtingen uit de overeenkomst tussen partijen blijven bestaan. Daarbij is voorts van belang dat de vrijheid die de zendgemachtigde zich heeft voorbehouden om te beslissen of uitzending al dan niet plaats zal vinden, niet zo ver gaat dat hij bij zijn beslissing omtrent uitzending de gerechtvaardigde belangen en morele rechten van de auteur mag negeren.

3.2 In de onderhavige zaak gaat het om de uitleg die het hof heeft gegeven aan een 'toezegging', die blijkens 's hofs zevende rechtsoverweging van de zijde van KRO aan Frenkel, nadat deze de door hem vervaardigde film had voorgelegd, is gedaan om deze film uit te zenden. Het eerste onderdeel van het middel betoogt terecht dat het hof deze toezegging diende uit te leggen tegen de achtergrond van de aard van de overeenkomst, zoals deze tussen de KRO en Frenkel was gesloten. Het onderdeel klaagt er voorts terecht over dat het hof dit aspect blijkens zijn zevende rechtsoverweging niet heeft meegewogen. Het hof heeft daar immers voor zijn uitleg beslissend geacht dat niet aannemelijk is dat de voormelde toezegging moet worden begrepen als een nadere, KRO 'rechtens bindende overeenkomst, niet-nakoming waarvan heeft te gelden als wanprestatie', terwijl het hof voorts in aanmerking genomen heeft dat 'tegenover die toezegging niet enige nadere prestatie' van de zijde van Frenkel stond. Van de voormelde overeenkomst heeft het hof klaarblijkelijk slechts van belang geacht 'de vrijheid' die KRO zich had voorbehouden, waarbij onduidelijk blijft waar deze vrijheid naar het oordeel van het hof in verband met de aard van de overeenkomst haar begrenzing vindt.

Een en ander brengt mee dat het hof bij zijn voormelde uitleg zowel van een onjuiste rechtsopvatting is uitgegaan als te dier zake onvoldoende inzicht in zijn gedachtengang heeft gegeven. 's Hofs arrest kan derhalve niet in stand blijven. Het middel behoeft voor het overige geen behandeling.

4. Beslissing

De Hoge Raad:

vernietigt het arrest van het Hof te Amsterdam van 12 jan. 1984;

verwijst het geding naar het Hof te 's-Gravenhage ter verdere behandeling en beslissing;

veroordeelt KRO in de kosten van het geding in cassatie, tot aan deze uitspraak aan de zijde van Frenkel begroot op f 2423,75, op de voet van art. 57b Rv te voldoen aan de griffier.

Conclusie Advocaat-Generaal Ten Kate:

1. Bij brief van 9 juli 1981 (produktie I Frenkel in eerste aanleg) heeft Wijsen, destijds hoofd Informatieve Programma's namens de KRO (verweerster in cassatie) aan Frenkel (eiser tot cassatie) bevestigd, dat de KRO aan Frenkel de opdracht gaf een documentatie-film te maken over 'Dromen Leven'/'de dromers van Senoi'. Vgl. ook brief 26 febr. 1982 (produktie II Frenkel in eerste aanleg). Het gaat hier over een volk levend in Maleisie, aan welk volk een bepaalde droomcultus werd toegeschreven.

2. Op deze overeenkomst zijn een aantal op de achterzijde van de uitnodiging tot deze produktie en van de aanvaarding daarvan (produkties I en II conclusie van antwoord gedrukte voorwaarden van toepassing, waaronder VI lid 1 luidende: 'Uw aanvaarding van onze uitnodiging houdt in, dat wij uw prestatie tegen het aan ommezijde vermelde honorarium, behoudens na te melden vergoedingen, voor omroepdoeleinden kunnen gebruiken — zonder daartoe verplicht te zijn — in dier voege, dat wij deze prestatie kunnen uitzenden, opnemen, doen opnemen, bij herhaling uitzenden, en dat wij aan andere — ook buitenlandse — omroeporganisaties het recht kunnen verlenen tot het rechtstreeks of door middel van opnamen uitzenden van deze prestatie, alsmede eventueel tot het vervaardigen van opnamen hiervan ten dienste van het uitzenden'.

3. Op 25 aug. 1982 werd door Wijsen namens de KRO de eindversie van de film aanvaard. Met Frenkel werden diens honorarium en onkosten volledig afgerekend.

4. Bij brief van 31 mei 1983 (produktie IV Frenkel in eerste aanleg; produktie III conclusie van antwoord) heeft Peters — die inmiddels Wijsen was opgevolgd — aan Frenkel, nadat de film nogmaals aan de zgn. redactie-commissie was vertoond, bericht dat hij na een gesprek en overleg met de leden van de redactie-commissie en in overleg met de adjunct-directeur Televisie Van Kampen had besloten de film niet uit te zenden. Hij ontleende zijn overwegingen daartoe o.m. aan het oordeel over de kwaliteit van de film ('verwarrend'), die ook niet aan de opzet (zie script) voldeed en voorts aan de omstandigheid dat zendtijd een schaars artikel is en hij derhalve genoodzaakt is het beste te kiezen. Men zie rechtsoverweging 4 vonnis Pres.

5. Na protest (produkties V en VI Frenkel in eerste aanleg) vorderde Frenkel bij de dit kort geding inleidende dagvaarding van 29 juli 1983 dat de KRO zal worden bevolen de film in enige uitzending voor 1 jan. 1984 te doen uitzenden, op straffe van verbeurte van een dwangsom van f 50 000.

6. Aan deze vordering legde Frenkel in de eerste plaats ten grondslag dat Wijsen na aanvaarding van de eindversie van de film op 25 aug. 1982 (zie onder 3 hierboven) aan Frenkel onvoorwaardelijk had toegezegd, dat de film zou worden uitgezonden.

7. Frenkel baseerde zich hierbij met name op een brief van Wijsen d.d. 27 juli 1983 (produktie III Frenkel in eerste aanleg), die op dit punt inhield: '... Ik heb Frenkel toen in het vooruitzicht gesteld dat ik een plek in

het KRO-schema zou zoeken om de film uit te zenden. Dat dit er niet van gekomen is, is te wijten aan het feit dat ik de KRO in december 1982 heb verlaten. Echter, wanneer Frenkel beweert dat ik hem een uitzending in het vooruitzicht heb gesteld, is dat juist.'

8. Bij brief van 15 okt. 1983 (laatste produktie bij akte in appel Frenkel) schreef Wijsen, om nadere uitleg naar aanleiding van verwikkelingen omtrent zijn eerdergenoemde verklaring in de procedure gevraagd: 'Welnu, ik denk dat Micha Frenkel — nadat ik zijn programma had geaccepteerd — erop kon rekenen, dat het door de KRO zou worden uitgezonden. Ik had hem dat immers toegezegd en het behoorde tot mijn competentie dit te doen. (Bij de KRO-televisie bepaalden afdelingschefs — mijn functie — welke programma's zouden worden uitgezonden. Alleen wanneer zij twijfelden, overlegden ze met de directeur. In dit geval zag ik daarvoor geen reden.)'

9. De verdere wederzijdse stellingen over de al dan niet bepaling en verschuiving van tijdstippen of -vakken van uitzending mag ik als in cassatie niet aan de orde laten rusten.

10. In de tweede plaats achtte Frenkel niet-uitzending in strijd met het hem toekomende recht uit art. 25 lid 1 onder c Auteurswet.

11. Tenslotte stelde Frenkel dat de niet-uitzending jegens hem onrechtmatig was in de zin van art. 1401 BW. Deze grondslag van de eis is in cassatie niet meer aan de orde.

12. De KRO verweerde zich.

13. Van belang is in dat verband nog, dat de KRO reeds in de hierboven vermelde, afwijzende brief van 31 mei 1983 deed weten mee te zullen werken, indien Frenkel een andere zendgemachtigde voor de film zou weten te interesseren. Er zou een financiële regeling getroffen moeten worden. Door de Audiovisuele Beroepsvereniging NBF bij brief van 30 aug. 1983 (produktie I akte Frenkel in appel) uitgenodigd ter regeling van het geschil de film om niet ter beschikking van Frenkel te stellen, antwoordde de KRO bij brief van 12 sept. 1983 aan Frenkel (produktie I MvA) dat een minuten-prijs (gebruikelijk bij een kant en klare produktie) van f 150 per minuut zou worden gerekend, dus in totaal iets minder dan f 9000.

14. Bij zijn vonnis van 18 aug. weigerde de Pres. van de Rb. te Amsterdam de gevraagde voorziening.

15. Op het appel van Frenkel bekrachtigde het Hof te Amsterdam dit vonnis bij arrest van 12 jan. 1984.

16. Tegen dit arrest is het tijdig ingediende cassatiemiddel in vijf onderdelen gericht.

17. De cassatiedagvaarding is voor wat betreft het vierde onderdeel gerectificeerd bij exploit, dat met inachtneming van de termijn in art. 7 Rv voor de eerstdienende dag ter rolle van Uw Raad is uitgebracht, zij het na het verstrijken van de cassatietermijn. Nu Frenkel met deze rectificatie binnen de in onderdeel 4 ontwikkelde klacht bleef en de KRO zich tegen deze rectificatie niet heeft verzet doch zich op basis van het gerectificeerde onderdeel heeft verweerd, zal Uw Raad het cassatiemiddel ook op die basis kunnen beoordelen.

18. De in onderdeel 1 van het middel aangegeven klachten worden in de volgende onderdelen uitgewerkt, zodat dit onderdeel geen afzonderlijke behandeling behoeft.

19. In onderdeel 2 wordt gesteld dat, indien zoals i.c. — de in opdracht vervaardigde documentaire-film door de opdrachtgever wordt goedgekeurd en uitzending daarvan aan de filmmaker is toegezegd, de aard van de tussen partijen gesloten overeenkomst meebrengt dat de opdrachtgever deze film ook daadwerkelijk uitzendt.

20. De aard en de strekking van een gegeven overeenkomst volgen niet zonder meer uit het recht, doch in de eerste plaats uit de waardering van de overeenkomst en de vaststelling van hetgeen partijen daarmede beoogden. Het betreft hier aldus een gegeven, waarvan de vaststelling in hoofdzaak aan de rechter, die over de feiten oordeelt, is voorbehouden. Vgl. bijv. HR 22 juni 1973, NJ 1974, 61 (m.nt. BW), BR 1973, 138, p. 620.

21. I.c. heeft het hof (rechtsoverweging 4–6 arrest) — trouwens evenals de Pres. (tweede alinea rechtsoverweging 9 vonnis) — overeenkomst, hierboven onder 1 bedoeld, opgevat als enerzijds ertoe strekkende dat Frenkel een documentairefilm over het overeengekomen onderwerp zou maken, waarvan hij de auteursrechten na aanvaarding van het produkt aan de opdrachtgever KRO zou overdragen, en anderzijds dat de KRO — zonder tot uitzending verplicht te zijn — hem daartegenover het overeengekomen honorarium zou betalen en de door hem gemaakte onkosten (zoals begroot) zou vergoeden. Zowel het een als het ander is ook aldus nagekomen.

22. Verder reikte de overeenkomst niet. Voor zover in de onderdelen 2–4 van een ander uitgangspunt wordt uitgegaan, missen de daarin verwoorde klachten feitelijke grondslag.

23. De omstandigheid dat Frenkel bij uitzending (groot) belang had en heeft in verband met de bevordering van zijn reputatie als filmmaker en ter verwezenlijking van de artistieke waarde van zijn produkt, doet hieraan niet af. Dit onderwerp, waaromtrent bedongen had kunnen worden, was geen inzet in die zin in de overeenkomst, naar het feitelijke oordeel van het hof. Vgl. ook slot rechtsoverweging 7 arrest.

24. Dit in kort geding gevormde oordeel, dat op zichzelf in het middel niet bestreden is, is ook niet onbegrijpelijk.

25. In het andere geval zou immers het antwoord op de vraag of Frenkel recht had op zijn honorarium, mede afhankelijk gesteld zijn althans (ten dele, waarvan i.c. niet blijkt) kunnen zijn van het antwoord op de verdere vraag, of het tot uitzending van de film zou komen; een antwoord dat niet slechts door de (objectieve) kwaliteit van het produkt wordt bepaald en dat aldus geheel onafhankelijk zou zijn van factoren, waarop Frenkel invloed zou hebben.

26. Anderzijds zal ook de zendgemachtigde zich in het algemeen niet tot uitzending willen binden, ook al is hij uiteraard slechts in het produkt, waarvan hij zich de auteursrechten in de meest uitgebreide zin heeft doen overdragen, geïnteresseerd omdat het tot de mogelijk uit te zenden films behoort. Afgezien van de beperkt ter

beschikking staande tijd voor uitzending, die tot keuzes dwingt mede in verband met de actualiteit van het ogenblik, spelen hier immers factoren als die betreffende wijziging van omstandigheden in de loop van de tijd, de stijl, de maatschappelijke, politieke en esthetische mening of smaak, en andere meer subjectief gekleurde omstandigheden, die de opdrachtgever als zendgemachtigde zelf in het oog houdt en wenst uit te dragen. Ik laat art. 10 Omroepwet hierbij nog rusten. Wel vestigt dit artikel er de aandacht op dat de zendgemachtigde in verband met het indringende karakter van het medium dat hij bedient, een verder gaande verantwoordelijkheid heeft.

27. Het hof constateert dan ook in rechtsoverweging 5, dat art. VI lid 1, hierboven onder 2 geciteerd, een gebruikelijke bepaling in overeenkomsten als de onderhavige is en dat Frenkel, toen hij de overeenkomst sloot, met de inhoud daarvan ook ter dege op de hoogte was. Deze bepaling stelt nog eens zekerheids halve en ter voorkoming van misverstand uitdrukkelijk vast, dat de opdrachtgever niet tot uitzending van het produkt verplicht is.

28. Er was dus ook niet een overeenkomst tot stand gekomen, die zover reikte dat deze te vergelijken zou zijn met een overeenkomst tot uitgave van een nog niet voltooid werk, zoals bedoeld in art. 708010 NBW, waarvan overigens de uitgever onder bijzondere omstandigheden toch mag terugtreden, zij het onder betaling van een naar billijkheid te bepalen schadeloosstelling. Vgl. hierbij de toelichting, p. 1018, 1019, alwaar ook gegevens over buitenlandse wetgeving; Cohen Jehoram, NJB 1976, p. 526 onder 8.3 en 10. Zie daarover bijv. ook Andre Francon in 'Revue Trimestrielle de droit commercial et de droit économique' 1984, p. 284 e.v., bij pleidooi in cassatie geproduceerd. Een verplichting tot exploitatie was niet opgelegd; vgl. Komen-Verkade, Supplement 'Compendium van het auteursrecht' (1973), nr. 30bis, p. 3-5; Van Lingem, 'Auteursrecht in hoofdlijnen' (1984), p. 150-156 (omtrent de hier bestaande vrije bevoegdheid te constateren). Zo ook bijv. Ulmer, 'Urheber- und Verlagsrecht' (1980), p. 431, p. 394 e.v.: 'Die Verpflichtung zur Ausübung kan aber fehlen. Die fruher vereinzelt vertretene Meinung, dasz sie allen Urheberrechtsvertragen wesentlich sei, hat sich nicht durchgesetzt ... Beispielweise lassen sich die Filmhersteller von der Urhebern in der Regel das ausschlieszliche Recht zur Verfilmung einraumen, ohne ein Pflicht zur Herstellung des Films zu übernehmen. Auch die Rundfunkanstalten pflegen in den Sendevertagen ... die Sendepflicht auszuschlieszen ... Abweichend wird in der franzosischen Rechtslehre angenommen, dasz jedenfalls der Erwerber eines ausschlieszlichen Verwertungsrecht in der Regel zur Ausübung des Rechts verpflichtet ist', vgl. Desbois, 'Le Droit d'Auteur en France' (1978), p. 606 e.v.

29. Hiermee is thans de vraag aan de orde, welke betekenis de toezegging van Wijsen (zie hierboven onder 6-8) — dat via de televisie de film zou worden uitgezonden — had, waaromtrent het hof in rechtsoverweging 7 van zijn arrest heeft overwogen.

30. Het hof oordeelde dat hier slechts sprake was van een toezegging, die geen verdere betekenis rechtens had dan dat de KRO het serieuze voornemen kenbaar maakte de film uit te zenden. Het hof achtte niet aannemelijk dat de toezegging zover ging dat de KRO zich ook jegens Frenkel rechtens verbonden had tot uitzending over te gaan.

31. De door het hof in dit verband gebezigde term 'rechtens' betekent niet dat het hof zijn keuze zoals voormeld bepaalde op grond van enig rechtsoordeel, zoals van de zijde van Frenkel in cassatie bepleit is (pleitnota onder 15), maar dat het hof aangeeft te hebben onderzocht welke betekenis deze toezegging voorshands had en wat daaruit naar het geldende recht (in rechte) tussen partijen zou volgen.

32. Het betreft hier aldus wederom een oordeel dat in hoofdzaak bepaald is door een feitelijke waardering van hetgeen tussen partijen gepasseerd was. Daarop wijst ook de gebezigde term 'niet aannemelijk'. Zodanig oordeel komt het hof als de rechter die over de feiten beslist, toe en is aan toetsing in cassatie onttrokken.

33. Het oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

34. Het hof achtte een verder gaande toezegging 'niet aannemelijk', omdat de KRO in de verhouding tussen partijen daartoe niet gehouden was en er ook geen andere reden daarvoor was, als bijv. een nadere prestatie van Frenkel.

35. Hiermede motiveert het hof dus, waarom het tot deze interpretatie kwam, waarom het een verder gaande uitleg, als door Frenkel voorgestaan, niet aannemelijk achtte. Het hof spreekt daarmee niet het oordeel uit, dat de toezegging om een reden rechtens niet zou binden, bijv. omdat er geen tegenprestatie tegenover zou staan.

36. Mede gelet op de toelichting, bij pleidooi in cassatie gegeven (pleitnota onder 10-14), ligt deze lezing van het arrest evenwel mede aan de klachten in de onderdelen 2-4 ten grondslag. Deze missen aldus in zoverre feitelijke grondslag.

37. In het kader van het kort geding, waarin het hof op de hem verschaftte gegevens diende te oordelen, is dit ook niet een onbegrijpelijke overweging. In hetgeen aangevoerd was, vond het hof voorshands onvoldoende grond de stelling dat een rechtens afdwingbare toezegging bedoeld was door of namens de KRO, aannemelijk te achten, ook gezien in het licht van de contractuele relatie waarin partijen tot elkaar stonden. Over de hier spelende belangen zie men bijv. ook onder 23 en 26 hierboven. Zoals gezegd, deze oordelen komen mij niet onbegrijpelijk voor.

38. De onderdelen 2-4 zijn derhalve ongegrond te achten.

39. Resteert onderdeel 5, dat de vraag aan de orde stelt, of het voorgaande in het licht van art. 25 lid 1 onder c Auteurswet anders beoordeeld zal moeten worden dan wel of reeds uit deze bepaling zelf in de gegeven situatie een recht 'droit moral' — op uitzending via de televisie voor Frenkel voortvloeit.

40. Ik meen, dat het antwoord negatief is.

41. De rechten, die ingevolge art. 25 Auteurswet als hoogst persoonlijk aan de auteur verblijven nadat hij

zijn auteursrechten heeft overgedragen, behoren tot de rechten die het auteursrecht beperken (par. 6 Auteurswet).

42. Het gaat bij de onderhavige rechten uit art. 25 lid 1 en onder c Auteurswet om de bescherming van de auteur tegen aantasting van zijn werk, waarin zijn persoonlijkheid en karakter tot uitdrukking zijn gekomen, en wel i.c. tegenover de auteursgerechtigde. Deze dient derhalve bij de uitoefening van zijn recht zowel in de vorm en in de omstandigheden van de publikatie van het werk als met betrekking tot het werk zelf, zoals dit door de auteur is geschapen, de persoonlijkheid van de auteur, zoals deze in diens werk tot uitdrukking is gekomen, te respecteren. Het gaat om de bescherming van de reputatie van de auteur in die hoedanigheid.

43. Vgl. MvT bij de — de huidige tekst van art. 25 Auteurswet vaststellende — Wet 27 okt. 1972, Stb. 579, Zitting 1964–1965 — 7877, stuk nr. 3, p. 9/10; Pfeffer-Gerbrandy, ‘Kort commentaar op de Auteurswet 1912’ (1973), p. 201–203, p. 206 onder 6, p. 209–212 onder 14–18, p. 213–215 onder 27–32; Gerbrandy, NJB 1964, p. 992, 993 onder 5, p. 997; Van Lingen, ‘Auteursrecht in hoofdlijnen’ (1984), p. 17/18, p. 85–87, p. 90–93; Komen-Verkade, ‘Compendium van het auteursrecht’ (1970), nrs. 95 (p. 77), 100 (p. 80–82) en ‘Supplement’ (1973), nrs. 96 (p. 31), 100A (p. 32–34); Drucker-Bodenhausen-Wichers Hoeth (1984), p. 166–168; Cornish, ‘Intellectual Property’ (1981), p. 392 e.v.; Fromm-Nordemann, ‘Urheberrecht’ (1983), p. 135 e.v.; Ulmer, ‘Urheber und Verlagsrecht’ (1980), p. 33–35, p. 381; Von Gamm, ‘Urheberrechtsgesetz’ (1968), p. 293 e.v.; Van Isacker, ‘De morele rechten van de auteur’, Prf. Amsterdam 1961, p. 31. Vgl. ook Desbois, ‘Le droit d’Auteur en France’ (1978), p. 469 e.v.; Dietz, ‘Copyright law in the European Community’ (1978), p. 66–78.

44. De auteursgerechtigde wordt aldus in zoverre jegens de auteur beperkt in zijn bevoegdheden over het werk naar eigen vrij inzicht te beschikken.

45. Dit komt ook tot uitdrukking in de terminologie van art. 25 lid 1 en onder c Auteurswet, waarin aan de auteur in dit verband ‘het recht zich te verzetten’ wordt toegekend; zulks in navolging van art. 6bis van de Berner Conventie (S en J 75, 1982, p. 244).

46. Een recht van de auteur op uitoefening door de auteursgerechtigde van het aan deze toebehorende auteursrecht brengt dit niet mee (vgl. ook 28 hierboven); maar bijv. wel dat de auteursgerechtigde het openbaar maken van zijn werk niet tegen de zin van de auteur met een beroep op zijn auteursrecht totaal kan blokkeren. Vgl. bijv. conclusie Mr. Berger (p. 141 l.k.) voor HR 22 juni 1973, NJ 1974, 61 (m.nt. BW). Dat speelt i.c. echter niet. I.c. wilde de KRO (zie onder 13 hierboven) aan een eventuele uitzending door een andere zendgemachtigde meewerken (vgl. vonnis Pres., rechtsoverweging 11 en arrest hof, rechtsoverweging 9).

47. Ook onderdeel 5 faalt derhalve.

De conclusie strekt tot verwerping van het cassatieberoep met veroordeling van eiser tot cassatie als de in

het ongelijk te stellen partij in de kosten op de behandeling van dit beroep gevallen.
